

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1714/2019
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2861/18 од 06.12.2018. године, у седници већа одржаној 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2861/18 од 06.12.2018. године тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Вршцу П1 243/17 од 29.03.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 88.250,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 243/17 од 29.03.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада у периоду од 01.09.2015. године до 31.03.2017. године исплати укупан износ од 200.162,30 динара и то појединачне месечне износе ближе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора за исти период исплати укупан износ од 72.489,08 динара и то појединачне месечне износе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу до 57.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2861/18 од 06.12.2018. године, ставом првим и другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћених накнада за исхрану у

току рада и накнаде на име регреса за коришћење годишњег одмора за тражени период исплати укупан износ од 200.162,30 динара, односно 72.489,08 динара у појединачним новчаним износима наведеним у изреци пресуде. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побijeну пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Тужилац тужбом поднетом суду 27.04.2017. године потражује накнаду трошкова за исхрану у току рада и накнаду због неисплаћеног регреса за годишњи одмор за период од 01.09.2015. године до 31.03.2017. године. Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен на неодређено време у ОЈ ... код правног претходника туженог ВВ почев од 11.05.2007. године, а након статусних промена код правног претходника туженог, на основу понуде за преузимање уговора о раду, са туженим је закључио Анекс бр. 3. Уговора о раду. Анексом бр. 4. Уговора о раду је констатовано да је тужени преузео Колективни уговор за правног претходника као послодавца претходника са припадајућим анексом којим је измењен уговор о раду тако што је тужилац премештен на послове помоћника ... у Секцији за ... – ОЈ за ... са описом посла. У анексу је наведено да се под зарадом сматрају сва примања из радног односа, осим примања, између осталог, из члана 120. Закона о раду којим чланом је прописано да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ, накнаду за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора и друга примања. Тужиоцу није исплаћивана накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора почев од 2000. године.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца применом члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду утврђујући висину накнаде на основу налаза и мишљења судског вештака који је накнаду обрачунао применом критеријума из претходног Колективног уговора (послодавца претходника) и на основу расположиве документације.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је одбио тужбени захтев за исплату накнаде трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор, са образложењем да је тужиоцу накнада по оба основа исплаћена у складу са

одредбом члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду и одредбама Анекса Колективног уговора и Колективног уговора из 2015. године истичући да се право на накнаду трошкова по основу регреса за коришћење годишњег одмора и за исхрану у току рада остварује у складу са општим актом и уговором о раду. По ставу другостепеног суда, наведене накнаде не морају бити номинално изражене у одлуци послодавца што проистиче и из одлуке Уставног суда по уставној жалби којом приликом је оцењена уставност и законитост Закона о платама у државним органима и јавним службама у делу којим је прописано да коефицијент садржи накнаду за топли оброк и регрес.

Имајући у виду наведено, правилно је указивање тужиоца у ревизији на погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом. Законом о изменама и допунама Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Анексом Колективног уговора туженог („Сл. Гласник РС“, бр. 4/06) одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора, па је предвиђено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора. Одредбом члана 5. став 1. Анекса измењена је и одредба члана 61, па је одређена вредност радног часа за обрачун и исплату зараде за јануар-јуни 2006 године у висини 53,50 динара, а за период јули – децембар 2006.године 56,00 динара. Чланом 5. став 6. Анекса прописано је да је у вредност једног радног часа из става 1. и 2. овог члана укључена и вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за годишњи одмор сведена на један радни час. Из оваквог утврђења вредности радног часа не може се утврдити који износ представља накнаду за трошкове исхране и регреса за коришћење годишњег одмора, јер исти нису исказани у номиналним износима.

Како је почев од 01.01.2006. године запосленима дато право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, послодавцима је остављена могућност да својим актом утврде висину тих накнада који могу бити већи или мањи од накнада предвиђених Општим колективним уговором. Притом, висина ових накнада мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. У конкретном случају, тужени у току поступка није доставио суду одлуку о висини ових накнада, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да одлуку није ни донео. То не искључује право тужиоца на исплату ових накнада. Не може се прихватити да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да се тужени није изјаснио о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и трошкова за исхрану у току рада номинално исказао у платној листи тужиоца, како је то

предвиђено Законом о раду. На основу изнетог, могло би се закључити да је тужени у погледу исплате наведених накнада, законске одредбе примењивао на штету тужиоца. Обзиром да Анекс колективног уговора туженог не садржи конкретну регулативу која утврђује висину ових накнада, тужилац може потраживати накнаду у нето износа према параметрима из ранијег Колективног уговора. Тужилац је тужбени захтев поставио у висини износа накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора утврђених на основу налаза и мишљења вештака, применом наведених параметара. Стога је овако постављени тужбени захтев основан.

На основу изложеног, применом члана 416. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је преиначио другостепену пресуду тако што је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду којом је тужбени захтев усвојен.

Тужиоцу који је успео са ревизијом, сагласно одредбама чланова 153, 154,163. И 165. ЗПП и важећој АТ и ТТ досуђени су трошкови ревизијског поступка у износу од 88.250,00 динара и то за састав ревизије (12.000,00 динара), таксу за ревизију (30.500,00 динара) и таксу за ревизијску пресуду (45.750,00), са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић